

## Arrest

nr. 177 389 van 7 november 2016  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
alsook door de minister van Binnenlandse Zaken

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 4 november 2016 bij faxpost heeft ingediend om de nietigverklaring en bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de met grenscontrole overheden van 1 november 2016 tot teruggrijping (bijlage 11), van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 november 2011 houdende nietigverklaring van het visum en van de beslissing van 1 november 2016 van diezelfde gemachtigde houdende de vasthouding in een welbepaalde, aan de grens gelegen plaats.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2016 om 11u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat MBOUMENE SONKOUÉ, die loco G. NGOUG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 november 2016 wordt de verzoekster aan de grensdoorlaatpost op de luchthaven te Zaventem staande gehouden, komende uit Yaounde, Kameroen.

Op 1 november 2016 nemen de met grenscontrole belaste overheden ten aanzien van de verzoekster een beslissing tot terugnrijving.

Dit is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster, onder de vorm van een bijlage 11, op 1 november 2016 ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

*“Op 27/10/16 om 07:12 uur, aan de grensdoorlaatpost BNL, werd door ondergetekende J. A. inspecteur*

*de heer/mevrouw:  
achternaam M. M. voornaam M.  
geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Vrouwelijk  
die de volgende nationaliteit heeft Kameroen wonende te*

*Houder van het document PASPOORT nummer (...)  
Afgegeven te YOUNDE op: 14.01.2015*

*Houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Malabo  
Geldig van 20.10.2016 tot 17.01.2017  
voor een duur van 90 dagen, met het oog op: toerisme*

*afkomstig uit YOUNDE met Brussels Airlines SN372 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht)*

*op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):*

*X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

*Reden van de beslissing:*

*Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd:*

*Betrokkene beweert door te reizen naar Toulon om een opleiding te volgen bij de societe Grutec van 21.11.2016 tot 25.11.2016. Uit het voorgelegde document blijkt dat er geen sprake is van een verblijf voor en na de data van de opleiding. Ze is enkel in bezit van een hotelreservatie voor zes nachten van 20/11/2016 tot 26.11.2016. Betrokkene is werkzaam voor de firma Grutec als zijnde gediplomeerde in informatica en bureauwerk. Na het stellen van gerichte vragen blijkt betrokkene niet veel kennis te hebben over informatica. Betrokkene kan dus enkel haar reismotief staven voor en zestal dagen. De rest van haar verblijf is helemaal niet duidelijk.*

*(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)*

*Reden van de beslissing:*

*Voor de duur van haar voorgenomen verblijf en alle onkosten daaraan verbonden beschikt betrokkene over 6000 CFA (15euro). Hierdoor voldoet betrokkene niet aan de geldende richtbedragen voor haar verblijf in Frankrijk of Zwitserland”*

Op 1 november 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens een beslissing tot nietigverklaring van het visum. Dit is de tweede bestreden beslissing. Deze beslissing is genomen in toepassing van de artikelen 32, 1, a), III en 34, 1 en 2 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode). De beslissing tot nietigverklaring van het visum berust op dezelfde feitelijke vaststellingen als de beslissing tot terugnrijving.

Op 1 november 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Dit is de derde bestreden beslissing.

## 2. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient er op te wijzen dat de derde bestreden beslissing, dit is de beslissing van 1 november tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, een maatregel van vrijheidsberoving is zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

*“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”*

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Voor zover de verzoekster zich met de onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, dient te worden opgemerkt dat op de Raad dienaangaande onbevoegd is bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de derde bestreden beslissing.

## 3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

### 3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

### 3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

#### 3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen*

*gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.*

### 3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

*In casu* blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekster zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

### 3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

#### 3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig

beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

### 3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

De verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3, eerste lid, 3° en 4 van de vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur (*“du principe de bonne administration”*) en van de artikelen 32, 1, a, II en 34, 1/2 van de Visumcode. De verzoekster beroept zich tevens op een manifeste beoordelingsfout.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

*“EN CE QUE la partie défenderesse a motivé ses décisions d'annulation, de refoulement et de maintien en un lieu détermine en vue de l'expulsion comme suit ;*

*MOTIF DE DECISIONS :*

*« Betrokkende beweert door te reizen naar Toulon om een opleiding te volgen bij de société Grutec van 21.11.2016 tot 25.11.2016. Uit het voorgelegde document blijkt dat er geen sprake is van een verblijf voor erna de data van opleiding. Ze is enkel in bezit van een hotelreservatie voor zes nachten van 20/11/2016 tot 25/11/2016. Betrokkene is werkzaam voor de firma GRUTEC SL als zijnde gediplomeerde in informatica en bureauwerk. Na het stellen van gerichte vragen blijkt betrokkene niet veel kennis te hebben over informatica. Betrokkene kan dus enkel haar reismotief staven voor en zestal dagen. De rest van haar verblijf is helemaal niet duidelijk... »*

*Voor de duur van haar voorgenomen verblijf en alle onkosten daaraan verbonden beschikt betrokkene over 6000 CFA (15 euros). Hierdoor voldoet betrokkene niet aan de geldende richtbedragen voor haar verblijf in Frankrijk of Zwitserland ».*

*Pour les deux décisions attaquées*

*En ce qui concerne la première branche de ce moyen se fonde sur ce que :*

- *L ' obligation d'apporter la preuve de l'hébergement pour les périodes d'avant et d'après la formation objet du voyage n'a pas été remplie ;*
- *La requérante ne disposerait pas de connaissances en informatique :*
- *Il n y a pas de motifs clairs justifiant le voyage pour le séjour excédant la période de formation allant du 20 novembre 2016 au 25 novembre 2016*

*Quant à la seconde branche, la requérante ne disposerait pas des moyens de subsistances pouvant couvrir son séjour en Suisse ou en France ALORS QUE :*

*Au sujet de la première branche*

*> En qui concerne l'hébergement, la requérante dispose de deux réservations d'hôtels correspondant respectivement à la période d'avant d'une part et à la période pendant et après la formation d'autre part (pièces 7 et 8)*

*> Quant aux connaissances en informatique :*

*Attendu que la requérante dispose d'une « Attestation de fin de formation » en secrétariat bureautique (pièce 1) ;*

*Que cette attestation sanctionne une période d'un an de formation axée sur la bureautique en incluant des rudiments en informatique ;*

*Que par ailleurs, en Guinée équatoriale l'on n'attend pas d'une secrétaire en bureautique qu'elle ait le niveau minimal requis dans le chef d'un informaticien en Europe ;  
Que pour le surplus il n'appartient à personne d'apprécier les critères sur lesquels s'est fondé son employeur pour la recruter ;  
Que dès lors, un tel comportement constitue une ingérence manifeste dans le processus de recrutement d'une entreprise privée, GRUTEC SL en l'occurrence ;*

*> A propos du manque des motifs clairs pouvant justifier le voyage pour le séjour excédant la période de formation allant du 20 novembre 2016 au 25 novembre 2016 ;*

*L'ordre de mission (pièce 2) vise expressément : « des visites clientèles et fournisseurs pendant la période avant la formation » soit « du 4/11/2016 au 20/11/2016 et la période après la formation soit du 26/11/2016 au 18/12/2016 ;  
De sorte que les périodes concernées sont couvertes.*

*Quant à la seconde branche*

*En ce qui concerne la preuve des moyens de subsistance ;*

*Attendu que l'ordre de mission ci-dessous mentionné comprend une prise en charge afférente à l'entièreté du séjour de la requérante en Europe ;*

*Qu'en outre la requérante dispose d'une provision financière d'un plafond journalier de 5000 Euros sur le compte bancaire CH44 0024 0240 9515 9940 N auprès de la banque suisse UBS dont elle a accès au moyen d'une carte Maestro mise à sa disposition par son employeur (pièce 9)*

*Que dès lors la condition de la preuve des moyens de subsistance est rencontrée.”*

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

In de mate dat de verzoeker zich beroept op een schending van “het beginsel van behoorlijk bestuur”, merkt de Raad op dat het bestuursrecht kent geen uniek en enig beginsel van behoorlijk bestuur maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekster laat na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht. Zij kan zich dan ook niet op ontvankelijke wijze beroepen op een schending van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”.

Het middel is op dit punt op het eerste gezicht onontvankelijk en dus niet ernstig.

De Raad stelt vast dat de eerste en tweede beslissingen op de volgende vaststellingen berusten:

*“Betrokkene beweert door te reizen naar Toulon om een opleiding te volgen bij de societe Grutec van 21.11.2016 tot 25.11.2016. Uit het voorgelegde document blijkt dat er geen sprake is van een verblijf voor en na de data van de opleiding. Ze is enkel in bezit van een hotelreservatie voor zes nachten van 20/11/2016 tot 26.11.2016. Betrokkene is werkzaam voor de firma Grutec als zijnde gediplomeerde in informatica en bureauwerk. Na het stellen van gerichte vragen blijkt betrokkene niet veel kennis te hebben over informatica. Betrokkene kan dus enkel haar reismotief staven voor en zestal dagen. De rest van haar verblijf is helemaal niet duidelijk.*

*(...)*

*Voor de duur van haar voorgenomen verblijf en alle onkosten daaraan verbonden beschikt betrokkene over 6000 CFA (15euro). Hierdoor voldoet betrokkene niet aan de geldende richtbedragen voor haar verblijf in Frankrijk of Zwitserland”*

De eerste bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag, voor de eerst genoemde vaststellingen, in artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en, voor de overige vaststellingen, in artikel 3, eerste

lid, 4° van de vreemdelingenwet. De tweede bestreden beslissing is genomen in toepassing van resp. de artikelen 32, 1, a), II en 34, 1/2 van de Visumcode en de artikelen 32, 1, a), III en 34, 1/2 van de Visumcode.

Artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :*

*[...]*

*3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;*

*4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;”*

Artikel 32, 1, a), II en III van de Visumcode luidt als volgt:

*“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:*

*a) indien de aanvrager:*

*(...)*

*ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;*

*iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;”*

Artikel 34, 1 en 2 van de Visumcode bepaalt:

*“1. Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld.*

*2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”*

Uit de voorgaande bepalingen blijkt dat de vaststelling dat de verzoekster het doel en de omstandigheden van het door haar voorgenomen verblijf niet kan aantonen, op zich reeds volstaat om haar de toegang tot het grondgebied te weigeren en haar terug te drijven (artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet) en om haar visum nietig te verklaren (artikel 32, 1, a), II juncto artikel 34, 1 van de Visumcode). De vaststellingen omtrent de onduidelijkheid van verzoeksters reismotief en haar verblijf, maakt met betrekking tot zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing dan ook op het eerste gezicht een determinerend motief uit, op grond waarvan deze beslissingen overeind kunnen blijven ongeacht de wettigheid van het motief inzake de ontoereikende bestaansmiddelen.

In een eerste onderdeel betwist de verzoekster dat zij haar voorgenomen verblijf onvoldoende heeft gestaafd. Tegen de hierboven geciteerde vaststellingen brengt zij in dat zij slechts een diploma in “*secrétariat bureautique*” heeft. Een kopie van dit diploma wordt aan het verzoekschrift toegevoegd. Zij stelt slechts over een rudimentaire kennis van informatica te beschikken, en dat het aan niemand toekomt om de beslissing van de firma G. om haar aan te nemen, te beoordelen. Het gedrag van de verweerder zou een manifeste inbreuk uitmaken op het aanwervingsbeleid van de voornoemde firma. Met betrekking tot de vaststelling dat er slechts een periode van 20 november tot 25 november gedekt wordt door de voorziene opleiding en door een hotelreservatie, verwijst de verzoekster naar de stukken 2, 7 en 8 die bij het verzoekschrift worden gevoegd. Deze stukken betreffen een document “*ordre de*

*mission*" d.d. 2 november 2016 en een twee bevestigingen via booking.com van hotelreservaties die op 2 november 2016 werden geboekt.

Waar de verzoekster verwijst naar de stukken 1 (afschrift diploma), 2 ("*orde de mission*") en 7 en 8 (booking.com-reservaties), merkt de Raad op dat deze stukken zich niet in het administratief dossier bevinden. De verzoekster lijkt de thans bijgebrachte documenten dan ook niet aan de diensten van de verweerder te hebben overgemaakt en dat zij dus slechts voor het eerst worden bijgebracht in het kader van de onderhavige vordering. De verzoekster maakt geheel niet aannemelijk dat zij deze stukken vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur heeft voorgelegd. Dit klemmt in casu des te meer nu de hotelreservaties en het "*ordre de mission*" slechts dateren van ná het nemen van de thans bestreden beslissingen. Met name blijkt het te gaan om hotelreservaties en een "*ordre de mission*" van 2 november 2016, zodat de verweerder onmogelijk kennis kon hebben van deze documenten toen hij op 1 november 2016 besloot tot de terugdrijving en tot de nietigverklaring van het visum. Los van de inhoudelijke beoordeling van deze stukken, die de Raad als annulatierechter niet toekomt, kon het bestuur bij het nemen van deze beslissingen met dan ook met de thans voor het eerst voorgelegde stukken geen rekening houden.

Het naderhand voorleggen van bepaalde stukken die zouden aantonen dat de verzoekster toch nog voldoet aan de binnekomsvoorwaarden, kan de wettigheid van de bestreden beslissingen niet aantasten. De Raad kan immers geen rekening houden met de documenten die slechts nadat de bestreden beslissing werd genomen worden voorgelegd, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De Raad zou derhalve zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens of stukken die dateren van na de bestreden beslissing of die pas na het treffen van de bestreden beslissing worden voorgelegd (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Met het bijbrengen van de documenten als bijlage bij het verzoekschrift vraagt de verzoekster in wezen een feitelijke herbeoordeling van de gegevens van de zaak. In het kader van zijn wettigheidstoezicht is de Raad evenwel niet bevoegd om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De uiteenzetting van de verzoekster laat zodoende niet toe te concluderen dat op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder beschikt, toepassing werd gemaakt van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en de artikelen 32, 1, a), II *juncto* 34, 1, van de Visumcode.

De vaststelling dat de verzoekster bij de grensdoorlaatpost slechts in het bezit was van een hotelreservatie en een uitnodiging voor de periode 20 tot 25 november 2016, en dat zij de rest van haar voorgenomen verblijf niet kan staven, blijft dan ook op het eerste gezicht overeind. Met haar betoog toont de verzoekster voorts niet aan dat de motieven aangaande de gebrekkige kennis van de informatica, kennelijk onredelijk of feitelijk onjuist zouden zijn. De verzoekster weerlegt niet dat zij verklaard heeft dat zij door de firma G. was aangesteld als gediplomeerde in de informatica en bureauwerk en zij bevestigt met haar betoog dat zij niet veel kennis heeft over informatica. Het komt *in casu* op het eerste gezicht niet kennelijk onredelijk over om op grond van dit element, tezamen met de vaststelling dat het voorgenomen verblijf slechts voor zes dagen wordt gestaafd, te besluiten dat de verzoekster (de omstandigheden van) haar voorgenomen verblijf onvoldoende heeft aangetoond.

Waar de verzoekster stelt dat de verweerder niet mag tussenkomen in het recruteringsproces van de firma G., kan niet worden ingezien hoe dergelijk betoog de wettigheid van de thans bestreden beslissingen betreft. Deze beslissingen zijn immers niet gericht tegen de firma G. en nog minder verhinderen zijn deze firma om welbepaalde personen al dan niet aan te werven.

Een manifeste beoordelingsfout, of een schending van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en de artikelen 32, 1, a), II *juncto* 34, 1, van de Visumcode, kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

Waar de verzoekster ingaat op de vaststelling dat zij over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt, merkt de Raad op dat deze kritiek geen afbreuk doet aan de determinerende motieven in verband met het onduidelijk reisdoel. Ook al zou deze kritiek op het eerste gezicht gegrond zijn, dan nog kan deze op het eerste gezicht niet tot de nietigverklaring en dus ook niet tot de schorsing leiden aangezien slechts een overtollig motief wordt geviseerd.



Het middel kan voor het overige dan ook *prima facie* niet tot de nietigverklaring leiden.

Het enig middel is derhalve niet ernstig.

3.4. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden, zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV, om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de eerste bestreden beslissing over te gaan.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3.5. De vordering dient bijgevolg, in zijn geheel, te worden verworpen.

#### 4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

C. DE GROOTE